

**Το σύστημα ανάδειξης της νομοθετικής και της εκτελεστικής εξουσίας,
συμπαγωγός της πολιτικής κρίσης**

**Γιάννης Ραγκούσης,
Οικονομολόγος, πρ Υπουργός**

Η Ελλάδα βρίσκεται αντιμέτωπη με την κορύφωση της συστατικής και καταστατικής της κρίσης.

Η κρίση αυτή είναι κρίση της οικονομίας, κρίση του κράτους, είναι κρίση αξιών της κοινωνίας, αλλά πρωτίστως εκφράζεται ως κρίση του ελληνικού πολιτικού συστήματος.

Πρόκειται για την παρατεινόμενη εθνική συστημική κρίση που οξύνεται από την ασθενική Ευρώπη με το ενιαίο νόμισμα αλλά με 19 διαφορετικά δημόσια χρέη, 19 διαφορετικά επιτόκια, πάνω στα οποία μπορούν να κερδοσκοπούν οι αγορές, 19 διαφορετικά φορολογικά συστήματα που ανταγωνίζονται το ένα το άλλο και κυρίως με πολλά και διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης κι ανταγωνιστικότητας.

Η Ελλάδα, με τις σημαντικές ιδιαιτερότητές της εντάσσεται στο παγκόσμιο πλαίσιο των τεράστιων μεταβολών που επικεντρώνονται στην ανάδειξη νέων οικονομικών κέντρων και την αποδιάρθρωση των παλαιών, την ανάπτυξη χωρίς απασχόληση, την έντονη και βίαιη ανακατανομή εισοδήματος και πλούτου.

Στην πραγματικότητα η πολιτική κρίση στην Ελλάδα είναι το επιφαινόμενο εμφύλιας σύγκρουσης που έχει εισέλθει στο τελικό στάδιο κτης αναμέτρησης, μετά την αντικατάσταση του εθνικού νομίσματος από το, σκληρό και αχειραγώγητο εθνικά, Ευρώ μιας παλιάς Ευρώπης, καθώς και μετά την άτυπη αλλά έμπρακτη χρεοκοπία του 2009.

Εμφύλια με την έννοια της σύγκρουσης που διεξάγεται στο εσωτερικό της χώρας, μεταξύ εγχώριων οικονομικών και πολιτικών δυνάμεων.

Πρόκειται για την εμφύλια σύγκρουση μεταξύ της Ελλάδας της παραγωγής από την μια και από την άλλη των πολιτικών εκπροσώπων της κρατικοδίαιτης και μεταπρατικής οικονομίας που εκλέγονται για να υπηρετούν την παρασιτική Ελλάδα η οποία στην ύστατη ιστορική της προσπάθεια για να επιβιώσει ωθεί τους πολιτικούς της εκπροσώπους σε μια άνευ προηγούμενου κρίση αξιοπιστίας.

Στην Ελλάδα υπάρχει πρωτεύουσα αντίθεση.

Η αντίθεση αυτή δεν είναι ανάμεσα στο κομματικό παρελθόν και κομματικό παρόν.

Η αντίθεση δεν είναι ανάμεσα σε αυτούς που αποχωρούν και σε αυτούς που έρχονται, όταν και οι μιν και οι δε, είναι παλιοί και νέοι εκπρόσωποι του λαϊκισμού.

Η πρωτεύουσα αντίθεση είναι ανάμεσα στην Ελλάδα που μπορεί να παράγει και στην Ελλάδα που έχει μάθει μόνο να καταναλώνει.

Η Ελλάδα της παραγωγής είναι η μόνη που μπορεί να δημιουργήσει νέο οικονομικό πλούτο, νέα γνώση, νέες ιδέες, νέα ποιότητα, νέο σύγχρονο πολιτισμό.

Αυτή είναι η Ελλάδα των νέων Ελλήνων της επιστήμης και της καινοτομίας, της εργασίας και της επιχειρηματικότητας.

Είναι η Ελλάδα που παράγει προϊόντα που δεσπόζουν στις διεθνείς απαιτητικές αγορές, είναι η Ελλάδα που παράγει ποιοτικές δημόσιες υπηρεσίες διοίκησης, εκπαίδευσης, ιατρικής, άμυνας, ασφάλειας, δικαιοσύνης.

Αυτή η Ελλάδα χρειάζεται στρατηγικά μια νέα πολιτική τάξη πραγμάτων, μια νέα ποιότητα δημοκρατίας ένα νέο πρότυπο πολιτικού.

Η παρασιτική Ελλάδα βρίσκεται παντού. Από τον πρωτογενή τομέα παραγωγής μέχρι τον τριτογενή. Από τον δημόσιο μέχρι τον ιδιωτικό τομέα.

Η παρασιτική Ελλάδα δεν μπορεί να παράξει εισόδημα διότι στην αρένα του διεθνή ανταγωνισμού δεν μπορεί να προσφέρει ανταγωνιστικά και ποιοτικά προϊόντα.

Η μεταπρατική Ελλάδα γι αυτό γεννά συνεχώς πλούσιους επιχειρηματίες αλλά προβληματικές και πτωχευμένες επιχειρήσεις. Γι'αυτό γεννά συνταξιούχους κι όχι εργαζόμενους ή δημιουργικούς επαγγελματίες.

Αυτή η Ελλάδα γι αυτό δεν μπορεί να στηρίξει τα δημόσια οικονομικά πάνω στον φόρο εισοδήματος και στο φόρο επι των κερδών αλλά επιδιώκει να καλύψει τις δημόσιες δαπάνες από την πώληση και τώρα διαχείριση του υπέρογκου χρέους, που η ίδια δημιούργησε.

Ωστόσο, οφείλουμε να παραδεχτούμε πως το πολιτικό σύστημα που διαμορφώθηκε για να διασφαλίζει την αναπαραγωγή της Ελλάδας της κατανάλωσης και της παρασιτικής οικονομικής δραστηριότητας συνεχίζει και διεκπεραιώνει αποτελεσματικά την αποστολή του. Μη διστάζοντας τα τελευταία χρόνια ακόμη και να συγκροτεί με μεγάλη άνεση, εύκολες κυβερνήσεις συνεργασίας, παραμερίζοντας χαώδεις, αλλά εικονικές όπως αποδεικνύονται, ιδεολογικές διαφορές.

Η Ελλάδα του παρασιτισμού, η Ελλάδα που κοιτάει πίσω και κάτω έχει και τους δικούς πολιτικούς εκπροσώπους σε όλο το πολιτικό φάσμα.

Η Ελλάδα αυτή, χρησιμοποιεί μακιαββελικά κάθε μέσο, ακόμη και τη χρεοκοπία, για να διατηρήσει τα προνόμια της και την κυριαρχία της.

Έχει και τους παλιούς και τους νέους εκπροσώπους της.

Ταυτόχρονα εξίσου αποτελεσματικά παραμένει και το μεγάλο εμπόδιο για την επικυριαρχία της Ελλάδας της παραγωγής.

Η χώρα γι αυτό βρίσκεται σε πολιτική κρίση. Γι αυτό υπάρχει έλλειμμα εμπιστοσύνης κι αξιοπιστίας που συνεχώς επεκτείνεται και βαθαίνει.

Η μη παραγωγική, η μη ανταγωνιστική, η κρατικοδίαιτη παρακμιακή οικονομική ελίτ για να διασφαλίσει τα κεκτημένα και την αναπαραγωγή της έχει ανάγκη από ένα συγκεκριμένο είδος εξαρτημένου πολιτικού προσωπικού, το οποίο με τη σειρά του για να επιτυγχάνει την επιβίωσή του πρέπει διαρκώς να εξασφαλίζει την ανατροφοδότηση ενός εισαγόμενου καταναλωτικού μοντέλου, προϋπόθεση διατήρησης μιας εικονικής κοινωνικής συνοχής και κοινωνικής ειρήνης, ουσιαστικά μιας εκλογικής πελατείας.

Η Ελλάδα της κατανάλωσης θέλει πολιτικούς που καταναλώνουν ιδέες, πολιτικούς που δεν παράγουν πρωτογενή ανάλυση και ατζέντα.

Θέλει πολιτικούς που διασφαλίζουν την ενεργό ζήτηση της οικονομίας με δανεικά κι όχι με κέρδη.

Θέλει πολιτικούς που εμπορεύονται το παρελθόν και δεν χτίζουν το μέλλον.

Θέλει πολιτικούς που μιμούνται κι όχι που δημιουργούν το προτυπό τους.

Κυρίως όμως θελει πολιτικούς ικανούς να διαχειρίζονται με επιδεξιότητα την ανάλωση του χρόνου. Που μπορούν και 5 και 10 και 20 χρόνια να κατέχουν θέσεις εκτελεστικής εξουσίας χωρίς να παράξουν κάτι το ουσιαστικό.

Πολιτικούς που σπατάλησαν κι όχι που συμμάζεψαν.

Όμως, για να βαθύνουμε το επίπεδο της ανάλυσης, πρέπει να υπογραμμίσουμε πως η αφετηρία του προβλήματος δεν βρίσκεται μόνο στην άσκηση της εξουσίας -εκεί που εκδηλώνεται το πρόβλημα. Εκεί που έχουν όλα, ήδη κριθεί.

Η αφετηρία βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο η βούληση του λαού μετασχηματίζεται σε πολιτική εξουσία.

Διότι στα αλήθεια δεν είναι μόνο κρίση αξιοπιστίας των υποκειμένων αυτή που βιώνουμε.

Είναι και κρίση αυτού καθεαυτού του συστήματος παραγωγής της νομοθετικής και της εκτελεστικής εξουσίας.

Πρόκειται για ένα συνολικό μοντέλο οικονομικής και θεσμικής συγκρότησης, για μια ολόκληρη Ελλάδα της υπανάπτυξης, που επιτυγχάνει τη διαχρονική της κυριαρχία στο εποικοδόμημα διαμέσου 4 πανίσχυρων θεσμικών μηχανισμών :

- 1) τα συστήματα ενισχυμένης αναλογικής με τα μπόνους των 50 εδρών.
- 2) τον, επί περίπου 100 χρόνια καθιερωμένο, σταυρό προτίμησης
- 3) τις μεγάλες εκλογικές περιφέρειες
- 4) το καθεστώς μη ελέγχου του πολιτικού χρήματος.

Η ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΗ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ

Τα διάφορα συστήματα τεχνητής ενίσχυσης των κοινοβουλευτικών εδρών του πρώτου κόμματος, σήμερα 50, είδαμε τον τρόπο με τον οποίο ωθούν τα κόμματα και τις ηγεσίες τους να επιδιώκουν με κάθε συμβιβασμό την πρωτιά.

Από τις προεκλογικές υποσχέσεις στους κυνηγούς μέχρι τις φωτογραφίες κάτω από τις θρησκευτικές εικόνες σε δημόσια κτίρια ζήσαμε αλλά και ζούμε την ενδοτικότητα των χθεσινών αλλά και των σημερινών μεγάλων κομμάτων εξουσίας σε κάθε συντεχνιακό, τοπικιστικό, πελατειακό και ολιγαρχικό αίτημα κατά παράβαση των αρχών και κυρίως κατά παράβαση του γενικού κοινωνικού συμφέροντος.

Στόχος; Η έστω και με λίγες ψήφους εκλογική νίκη, προκειμένου να επιτευχθεί το πέρασμα από την πολιτική κόλαση στον πολιτικό παράδεισο δηλαδή από την δεύτερη στην πρώτη θέση, από την παραίτηση από την ηγεσία του κόμματος στην πρωθυπουργία !

Η μηχανική του συστήματος της ενισχυμένης αναλογικής σε μια κοινωνία χωρίς ισχυρούς θεσμούς σε μια πολιτεία χωρίς κανόνες συνεχίζει να παράγει αναξιοπιστία και κρίση εμπιστοσύνης.

Το μόνον των 50 εδρών που οδηγεί πιο εύκολα στην εξουσία και σε όλα τα καλά της, λειτουργεί ως ισχυρότατο δέλεαρ για να υιοθετούνται οι πιο αφερέγγυες προσεγγίσεις και να αθετούνται οι πιο θεμελιώδεις ιδρυτικές αρχές όλων των κομμάτων.

Και βέβαια πρέπει κάποια στιγμή να πάψουμε να κάνουμε πως δεν βλέπουμε τις αδιανόητες στρεβλώσεις που έχουν ανάγκη αυτά τα συστήματα για να ισορροπήσουν. Αλλοιώσεις της λαϊκής ετυμολογίας σαν τις πρόσφατες λ.χ. του νομού Έβρου και του νομού Πιερίας, όπου το δεύτερο κόμμα εκπροσωπείται με 3 βουλευτές ενώ το κόμμα που πλειοψήφησε με 1!

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΗΣ

Ο αιωνόβιος σταυρός προτίμησης που στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα καλούπι, μία μήτρα παραγωγής αναξιόπιστων πολιτικών υποκειμένων, αποτελείται:

- από την κάθετη γραμμή που συνδέει πελατειακά τον υποψήφιο με τον ψηφοφόρο καθώς και με τις ποικιλώνυμες ολιγαρχίες μικρών και μεγάλων συμφερόντων.
- από την οριζόντια γραμμή. Αυτή που "συνδέει" ή καλύτερα χωρίζει και διχάζει τους συνυποψηφίους του ίδιου κόμματος. Αναμφίβολα πρόκειται για την ανοιχτή πολιτική κερκόπορτα από την οποία διαχρονικά μπαίνει η εμφύλια διαίρεση μεταξύ των υποψηφίων του ίδιου κόμματος. Διαίρεση, που επέτρεψε στα κρατικοδίαιτα οικονομικά συμφέροντα με μεγάλη ευκολία να υποδουλώσουν το πολιτικό προσωπικό.

Η πρακτική απλή κι άκρως αποτελεσματική "δεν κάνεις αυτό που σου ζητώ; Ουδέν πρόβλημα, στο κεντρικό δελτίο ειδήσεων την τελευταία προεκλογική εβδομάδα, ο συνυποψήφιος σου".

Επιπλέον, κι επειδή ζούμε σε μια συγκυρία παρόξυνσης της κρίσης, το τελευταίο διάστημα, είχαμε την δυνατότητα να βιώσουμε μεθοδεύσεις αλλά και εξαιρετικά δυσάρεστες εκπλήξεις όπως :

- την, μικροπολιτικής έμπνευσης, αλλαγή της ημερομηνίας των αυτοδιοικητικών εκλογών.

-την αιφνίδια ανακοίνωση του νέου συστήματος εκλογής των ευρωβουλευτών με την μετατροπή ολόκληρης της χώρας (αν είναι δυνατόν) σε μία εκλογική περιφέρεια με σταυρό προτίμησης.

-την με νομοθετική τροπολογία διαγραφή ποινών που είχαν επιβληθεί σε υποψήφιους Περιφερειάρχες και Δημάρχους των εκλογών του 2010, από ανεξάρτητες επιτροπές δικαστικών, για την παραβίαση διατάξεων περί μαύρου πολιτικού χρήματος, κατ'εφαρμογή των διατάξεων του Ν.3870/10 που ακολούθησε την υπερψήφιση του Ν.3852 (πρόγραμμα Καλλικράτης). Σημειωτέον, ανάμεσα σε αυτούς των οποίων διαγράφηκαν οι ποινές ήταν Υπουργοί της προηγούμενης Κυβέρνησης.

-το πρωτοφανές παγκοσμίως που προέκυψε το 2014, από την ταυτόχρονη πραγματοποίηση δύο εκλογικών αναμετρήσεων, για την αυτοδιοίκηση και το Ευρωκοινοβούλιο, στη βάση δύο ριζικά διαφορετικών νόμων που ρύθμιζαν τα προεκλογικά οικονομικά των υποψηφίων καθώς των συνδυασμών και των κομμάτων.

Ο Νόμος 3870/2010 για τους δύο βαθμούς αυτοδιοίκησης και ο Νόμος 3023/2002 για τις ευρωεκλογές.

-τέλος και πιο πρόσφατα, την μεγάλη έκπληξη απουσίας αναφοράς και δέσμευσης για την απλή αναλογική, από τις προγραμματικές δηλώσεις της πρώτης Κυβέρνησης της αριστεράς.

Η Ελλάδα της παραγωγής έχει ανάγκη :

-τους κανόνες κι όχι τις εξαιρέσεις. Διαχρονικά, η Ελλάδα, δηλαδή η Ελλάδα της παρακμής, ήταν πάντα μία πολιτεία εξαιρέσεων κι όχι κανόνων.

-τις γενικές νομοθετικές ρυθμίσεις κι όχι τις ειδικές τροπολογίες, γνωστές και ως τροπολογίες νύχτας, ως βασικό γνώρισμα του νομοθετείν και της θεσμικής προχειρότητας που πρέπει να ξεπέρασαν κάθε όριο στην προηγούμενη Βουλή.

-τη σταθερότητα, θεσμική, φορολογική, οικονομική κι όχι τη διαρκή μεταβολή των δεδομένων και των όρων "του παιγνιδιού". Σταθερότητα ιδίως του πολιτικού κύκλου διακυβέρνησης.

-αποφάσεις που λαμβάνονται με γνώμονα το μεσοπρόθεσμο συμφέρον κι όχι τη βραχυπρόθεσμη ανάγκη.

-το σημαντικό και όχι το ασήμαντο αλλά και να μην θυσιάζεται το πρωτεύον για χάρη του δευτερεύοντος.

- μία έννομη πολιτεία και όχι μια γενικευμένη ανομία.
- πολιτικές που υπηρετούν το γενικό συμφέρον κι όχι το μερικό, το συντεχνιακό, το ολιγαρχικό.
- το φως και τη δι@ύγεια κι επουδενί το σκοτάδι της αδιαφάνειας που νοθεύει τον ανταγωνισμό.
- την εξωτερική μεγάλη αγορά κι όχι τη μικρή, ασθενική
- την αξιοκρατία κι όχι τον κομματισμό που με χυδαίο τρόπο επανήλθε στο κράτος από την προηγούμενη κυβέρνηση, η οποία καθαίρεσε την πρώτη γενιά, στην ιστορία της δημόσιας διοίκησης, χιλιάδων αξιοκρατικά επιλεγμένων προϊσταμένων για να τους αντικαταστήσει με τους κομματικά βολικούς και πρόθυμους.
- μεταρρυθμίσεις που δίνουν πραγματική ελπίδα επαγγελματικής προοπτικής στους νέους ανθρώπους κι όχι έναν μεταρρυθμιστικά μεταμφιεσμένο λαϊκισμό.
- το χωρισμό κράτους και οικονομίας κι όχι την κρατικοδίαιτη οικονομία.
- την απελευθέρωση της πολιτικής από τα παρασιτικά συμφέροντα και τις εξαρτήσεις τους.

Σε τελική ανάλυση και με βάση τα παραπάνω, η Ελλάδα του μέλλοντος χρειάζεται μια ριζική τομή στο σύστημα ανάδειξης της νομοθετικής και της εκτελεστικής εξουσίας.

Μάλιστα, αναδιατυπώνοντας το καθιερωμένο από τους πολιτικούς επιστήμονες ότι "δεν υπάρχει εκλογικό σύστημα πανάκεια, αλλά εκλογικό σύστημα επιλέγοντας, επιλέγεις το πρόβλημα που θέλεις να αντιμετωπίσεις" μπορούμε να πούμε ότι "επιλέγοντας εκλογικό σύστημα, επιλέγεις την Ελλάδα που θέλεις να στηρίξεις καθώς και ν' αναδείξεις".

Διότι, ο εκλογικός νόμος καθώς και ο νόμος για τη χρηματοδότηση της πολιτικής δεν είναι ούτε τεχνικά ούτε δευτερεύοντα ζητήματα.

Πρόκειται για τόσο σημαντικές νομοθετικές προβλέψεις για το είδος του πολιτικού προσωπικού που παράγεται από κάθε εκλογική αναμέτρηση όσο σημαντική είναι η μηχανή, το μέσον παραγωγής για το προϊόν που παράγεται σε κάθε εργοστάσιο.

A μηχανή παραγωγής παράγει A προϊόν . B μηχανή παραγωγής παράγει B προϊόν .

Η Ελλάδα της παραγωγής που στην πραγματικότητα είναι η Ελλάδα των επόμενων Ελλήνων, έχει ανάγκη :

Πρώτον, εθνική συναίνεση για όλα τα μεγάλα που είναι και υπαρξιακά της ζητήματα.

Δεύτερον, απελευθέρωση της πολιτικής από τα δεσμά της πελατειακής εξάρτησης, διότι χρειάζεται την δική της αυτο αυτονομία.

Για μιά ριζοσπαστική πολιτική μεταρρύθμιση που ξεκινά από την κατεδάφιση του σημερινού και χρόνιου συστήματος ανάδειξης της νομοθετικής κι εκτελεστικής εξουσίας και την αντικατάστασή τους από έναν ριζικά νέο εκλογικό νόμο για τις εθνικές και τις ευρωεκλογές καθώς και από ένα ριζικά νέο νόμο για την χρηματοδότηση της πολιτικής, συστατικές αρχές είναι :

1) Η άμεση κατάργηση της πριμοδότησης των 50 εδρών που ήταν και παραμένει ισχυρότατος μηχανισμός εξουδετέρωσης της εθνικής συναίνεσης καθώς και διασποράς του πελατειασμού. Υπό αυτήν την έννοια πλέον, ένα σύστημα απλής αναλογικής δεν είναι ένα πιστοποιητικό αριστερών πεποιθήσεων αλλά ένα μέσον υπέρβασης της πολιτικής, θεσμικής και παραγωγικής μας υπανάπτυξης.

2) Η άμεση κατάργηση του σταυρού προτίμησης.

3) Η οριοθέτηση και ο διαχωρισμός της εκλογικής επικράτειας σε 180 μονοεδρικές περιφέρειες.

4) Η σύσταση μιας ενιαίας πολυεδρικής περιφέρειας για την εξασφάλιση της αναλογικής απονομής των κοινοβουλευτικών εδρών.

5) Ο διαχωρισμός της επικράτειας, για τις ευρωεκλογές, σε ευρωμονοεδρικές προκειμένου να έχουν κοινή πολιτειακή και πολιτική λογική καθώς και κοινούς κανόνες οι εκλογικοί νόμοι και οι εκλογικές διαδικασίες στην Ελλάδα.

Με αυτόν τον τρόπο, βαθαίνει κι αποκτά ακόμη μεγαλύτερο νόημα η κοινή διεξαγωγή των αυτοδιοικητικών με τις εκλογές για το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο .

Την ίδια στιγμή που οι πολίτες θα επιλέγουν Περιφερειάρχη Κρήτης θα επιλέγουν ποιο πρόσωπο θέλουν για ευρωβουλευτή Κρήτης .

Μάλιστα, έτσι θα μπορούν, λ.χ. οι πολίτες της Θεσσαλονίκης να εκλέξουν Περιφερειάρχη από ένα κόμμα και ευρωβουλευτή από κάποιο άλλο.

6) Η άμεση επέκταση των προβλέψεων του Ν.3870 στις εθνικές και στις ευρωεκλογές και την καθιέρωσή του ως μόνου ρυθμιστικού νομικού πλαισίου.

Δύο σημεία στα οποία κατά κύριο λόγο επικεντρώνεται ο αντίλογος για τη θεσμοθέτηση ενός αναλογικού εκλογικού συστήματος με μονοεδρικές χωρίς σταυρό.

Δύο βάσιμα σημεία, όχι γιατί το προτεινόμενο σύστημα μπορεί να το αντιλέξει εύκολα κάποιος αλλά διότι η δημοκρατία στην Ελλάδα δεν μπορεί ακόμη και σήμερα να βασίζεται σε κόμματα θεσμούς.

Αυτά είναι η εσωκομματική δημοκρατία για την αξιοκρατική ανάδειξη των υποψηφίων και το κύρος καθώς και το πολιτειακό βάρος βουλευτών που θα εκλέγονται όχι από μεγάλες αλλά από μικρές μονοεδρικές.

Η εσωκομματική δημοκρατία θα μπορούσε για πρώτη φορά να θεσμοθετηθεί, να τυποποιηθεί με νόμο. Ως μόνη κύρωση αρκεί να προβλέπει την παύση της κρατικής χρηματοδότησης για όποιο κόμμα αποφασίσει να μην ακολουθήσει την οδό της εσωκομματικής δημοκρατίας.

Η ανάδειξη υποψηφίων είναι και σήμερα τεράστιο πρόβλημα.

Όχι μόνο στην Ελλάδα, παντού.

Σε ένα σύστημα όμως μονοεδρικών η ευνοιοκρατική επιλογή, η μη αξιοκρατική επιλογή τιμωρείται. Κοστίζει άμεσα πολιτικά. Η λεγόμενη 'μηχανική' του συστήματος κάθε άλλο από αυθαίρετες επιλογές ευνοεί. Μην έχετε καμία αμφιβολία γι' αυτό. Ποιος θα διανοηθεί, όταν διακυβεύεται να χαθεί μια μονοεδρική, να τοποθετήσει αδύναμο υποψήφιο.

Αναφορικά με το πολιτικό κύρος Βουλευτών μονοεδρικών περιφερειών αρκεί πιστεύω να υπογραμμίσω το γεγονός πως η εκλογική αρχιτεκτονική, στα πλέον προηγμένα κοινοβουλευτικά συστήματα όπως της Βρετανίας, της Γαλλίας, των ΗΠΑ ή της Γερμανίας, είναι βασισμένη σε μονοεδρικές περιφέρειες ενώ ο εμφύλιος σταυρός θεωρείται είδος από άλλον πλανήτη.

Κατά συνέπεια όλες οι μεγάλες πολιτικές προσωπικότητες αυτών των χωρών, από την κ.Θάτσερ έως τον Β.Μπραντ και από τον Ντε Γκωλ μέχρι τον Μπάρακ Ομπάμα αναδείχτηκαν μέσα από μικρές - πάντα ανάλογα με τα μεγέθη της κάθε χώρας- και ταπεινές μονοεδρικές περιφέρειες. Και βέβαια χωρίς σταυρό προτίμησης !

Τέλος, μια απολύτως κρίσιμη λεπτομέρεια για την εφικτότητα της πρότασης αυτής, είναι ότι για πρώτη φορά στην απογραφή πληθυσμού το 2011 ζητήσαμε και πραγματοποιήθηκε καταγραφή νόμιμου πληθυσμού ανά εκλογικό διαμέρισμα.

Επομένως πλέον η Ελλάδα όποτε θελήσει μπορεί να προχωρήσει στην νέα αρχιτεκτονική των εκλογικών της περιφερειών, σε μονοεδρικές.

Πολιτειακά και θεσμικά άλλη ζώσα εθνική δύναμη, δηλαδή αξιόπιστη και ισχυρή, εκτός από το Σύνταγμα δεν μας έχει απομείνει.

Δυστυχώς, μόνο μέσω Συντάγματος μπορούν στην Ελλάδα να αποκτήσουν διάρκεια και να στεριώσουν σημαντικές μεταρρυθμίσεις.

Το Σύνταγμα είναι ο μόνος κοινά αποδεκτός εγγυητής σταθερών κανόνων στον εκλογικό ανταγωνισμό, για την καθιέρωση ενός αναλογικού εκλογικού συστήματος.

Τέτοιες μείζονες αλλαγές εκ των πραγμάτων καθιστούν την Τέταρτη Συνταγματική Αναθεώρηση ουσιαστικά την Πρώτη Συνταγματική Μεταρρύθμιση.

Το κομβικό σημείο στο οποίο ρυθμίζεται η σχέση του πολιτικού συστήματος με τη κοινωνία και τον πολίτη από τη μια, αλλά και με την αγορά και τα οικονομικά συμφέροντα από την άλλη, είναι το εκλογικό σύστημα και ο νόμος για τη χρηματοδότηση της πολιτικής.

Στην πραγματικότητα τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει χωρίς ριζική αλλαγή του συστήματος ανάδειξης της νομοθετικής και της εκτελεστικής εξουσίας.

Είναι η μεταρρύθμιση χωρίς την οποία, δεν θα πραγματοποιηθεί ή και να πραγματοποιηθεί δεν θα στεριώσει καμία μεταρρύθμιση από αυτές που έχει ανάγκη η Ελλάδα των επόμενων Ελλήνων.

στον δημοσιονομικό γκρεμό μας οδήγησε αλλά και μας κρατά στο κατώφλι του η δημαγωγική πλευρά του χθες και του σήμερα.

Μας οδήγησαν όσοι από το πολιτικό και παλαιοκομματικό προσωπικό της χώρας ξόδεψαν τους πόρους του τόπου.

Κάθε οικονομικό μοντέλο έχει το δικό του σύστημα ανάδειξης της πολιτικής εξουσίας.

Η παρασιτική Ελλάδα έχει τον δικό της εκλογικό νόμο και το δικό της νόμο για το πολιτικό χρήμα, έχει το δικό της διαχρονικό εκμαγείο για την αναπαραγωγή πιστών αντιγράφων ενός είδους πολιτικού προσωπικού που επάξια καταφέρνει να διασφαλίζει την αναπαραγωγή της. Αυτή η Ελλάδα λοιπόν έχει τους δικούς της πολιτικούς.

Η Ελλάδα της παραγωγής που διαρκώς βάλλεται, αρειμανίως επιζητά την πολιτική μεταρρύθμιση που θα οδηγήσει σε ένα νέο σύστημα ανάδειξης της νομοθετικής κι εκτελεστικής εξουσίας.

Ο χωρισμός κράτους και οικονομίας είναι η μεγάλη προοδευτική ατζέντα, η μεγάλη μεταρρύθμιση.

Ο χωρισμός πολιτικής και οικονομίας είναι η μεγάλη επαναστατική τομή και για την απελευθέρωση της πολιτικής ως φορέα της λαϊκής κυριαρχίας και για την απογείωση της Ελλάδας των παραγωγών και των δημιουργών.

Πρέπει να απελευθερωθεί η πολιτική για να απελευθερωθεί η Ελλάδα της παραγωγής.

Όσο η πολιτική παραμένει χειραγωγούμενη από την παρασιτική ελίτ και από την παλαιοκομματική νοοτροπία τόσο θα αναδεικνύει και θα τιμά τους πολιτικούς που στο παρελθόν ξόδεψαν το μέλλον.

Θα παραγάγει διαρκώς, αναξιοπιστία, κρίση πολιτικής εμπιστοσύνης καθώς και θεμελιώδεις αντιφάσεις του τύπου, κακή η διαπλοκή των αντιπάλων μας, καλή η δική μας διαπλοκή.

Αλλά θα παράγει κι εθνικά επικίνδυνες αντιφάσεις όπως, κακοί οι Έλληνες ολιγάρχες αλλά καλοί οι Ρώσοι ολιγάρχες.

Η σύγκρουση για τη θέσμιση ενός ριζικά διάφορου συστήματος ανάδειξης της νομοθετικής και της εκτελεστικής εξουσίας δεν είναι σύγκρουση ανάμεσα σε διαφορετικές απλώς πεποιθήσεις αλλά στην πραγματικότητα είναι η σύγκρουση ανάμεσα στην Ελλάδα της παραγωγής και της ανανέωσης από τη μία πλευρά και στην Ελλάδα της εισαγόμενης κατανάλωσης και της ιστορικής κατάπτωσης από την άλλη.

Μία ειλικρινής συζήτηση με προοπτική πάντα είναι δύσκολη καθώς δεν επιδέχεται λαϊκισμούς.

Η πορεία προς την ευημερία, τη πρόοδο και την ανάπτυξη μίας κοινωνίας είναι μία δύσκολη πορεία με συγκρούσεις και ανατροπές.

Ειδικά στην Ελλάδα που το ζήτημα της ανάπτυξης δεν είναι επιθυμία ούτε απλώς προτεραιότητα. Είναι ανάγκη υπαρξιακή, συνθήκη επιβίωσης.

Ειδικά στην Ελλάδα που έχει κολλήσει στην ύφεση και δεν θα υπερβεί την υπανάπτυξή της όσο δεν ενισχύει την κοινωνία της παραγωγής αλλά διαρκώς θωπεύει την Ελλάδα της κατανάλωσης.

Η Ελλάδα του παρασιτισμού και της εισαγόμενης κατανάλωσης στις σημερινές συνθήκες διεθνοποίησης της οικονομίας, είναι αδύνατον να αναπτυχθεί όσο κι αν προσπαθούν να την ενισχύσουν οι πολιτικές ηγεσίες του χθες και του σήμερα.

Η ανάπτυξη στην Ελλάδα προϋποθέτει την ήττα του παρασιτισμού και της εισαγόμενης κατανάλωσης, προϋποθέτει τη νίκη της παραγωγής.

Και όλα αυτά για τη σημερινή Ελλάδα είναι αναμφίβολα μία ανατροπή, ένα άλμα προς το μέλλον.

Χωρίς αυτήν την αλήθεια το μέλλον μας θα είναι κόλαση. Με το ψέμα δυστυχώς είναι προσωρινός παράδεισος.

Η ελπίδα χωρίς αυτήν την αλήθεια δεν είναι πραγματική, είναι εικονική ελπίδα.

Η κοινωνία περιμένει αλλά όχι για πολύ."